

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: **K. P.**, *právne zastúpený JUDr. J. S.*, proti žalovanému: **KDI KR PZ v B**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-P-54/DI-Sk-2006 zo dňa 21. marca 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 133/06-18 zo dňa 22. novembra 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 133/06-18 zo dňa 22. novembra 2006 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-P-54/DI-Sk-2006 zo dňa 21. marca 2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava V, č.p. ORP-P-1895/DI-2005-V zo dňa 13. februára 2006 o vine a sankcii za priestupok, ktorého sa dopustil žalobca tak, že dňa 21. septembra 2005 o 20¹⁵ hod. v B., ako účastník cestnej premávky porušil ustanovenie § 4 ods. 3 písm. g) zákona č. 315/1996 Z.z. o pravidlách cestnej premávky na pozemných komunikáciách, pretože ako vodič motorového vozidla počas vedenia vozidla obsluhoval telefónny prístroj, za čo mu bola uložená poriadková pokuta vo výške 1000 Sk.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa ustanovenia § 246 ods. 1 O.s.p. a § 249 ods. 2 O.s.p. a po oboznámení sa so spisom žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že by žalobca obsluhoval počas vedenia motorového vozidla telefónny prístroj, alebo vykonával inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením motorového vozidla. Žalobca službukonajúcim policajtom uviedol, že netelefonoval. Neskôr svoje vyjadrenie doplnil o upresnenie spôsobu manipulácie s telefónnym prístrojom. Žalobca spochybnil vierohodnosť výpovedí policajtov, ktorí nemohli zo svojej pozície vidieť jeho telefonovanie. Jediným objektívnym dôkazom na dokázanie skutočného stavu by bolo zabezpečenie výpisu volaní od mobilného operátora. Tento dôkaz správny orgán ani súd prvého stupňa nevykonali. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie s tým, aby tento doplnil dokazovanie výpisom operátora služby GSM mobilného telefónneho prístroja žalobcu ohľadne odchádzajúcich a prichádzajúcich hovorov v danom čase.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné dôkazy. Požadované zabezpečenie výpisov hovorov nie je potrebné vykonať, pretože by neviedli k žiadnym relevantným zisteniam. Žalobca mohol telefonovať z akéhokoľvek účastníckeho telefónneho čísla. Na základe riadne zisteného skutkového stavu bolo preukázané, že žalobca počas jazdy obsluhoval telefónny prístroj, rozhodnutie žalovaného bolo správne, a preto žiada rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal podľa § 212 v spojení a § 214 O.s.p. a zistil, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Okresný dopravný inšpektorát, rozhodnutím č.p. ORP-P-1895/DI-2005-V zo dňa 19. decembra 2005, uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia mu uložil pokutu vo výške 1000 Sk.

Žalobca sa dopustil priestupku tak, že dňa 21. septembra 2005 o 20¹⁵ hod. viedol motorové vozidlo zn. H., bol zastavený hliadkou PZ z dôvodu, že počas jazdy obsluhoval mobilný telefón. Obsluhu tohto prístroja počas vedenia vozidla potvrdila vo svojom úradnom zázname hliadka PZ, ktorá vykonávala jeho kontrolu. Po ústnom prejednaní vecí bolo dňa 13. februára 2006 vyhlásené vo veci rozhodnutie č.p. ORP-1895/DI-2005, ktorým bol žalobca podľa vyššie uvedených ustanovení uznaný vinným zo spáchania priestupku a bola mu uložená pokuta vo výške 1000 Sk. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 21. marca 2006 č.p.KRP-P-54/DI-SK-2006 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, stotožnil sa so závermi správnych orgánov oboch stupňov s tým, že spáchanie priestupku bolo dostatočným spôsobom preukázané a v konaní pred správnym orgánom teda nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu.

V odvolacom konaní sa súd zameril na preskúmanie námietok žalobcu v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo.

Zistil, že po tom ako službukonajúci policajti vykonávajúci hliadku dňa 21. septembra 2005 zaevidovali vyššie popísané spáchanie priestupku žalobcom, tohto predpísaným spôsobom zastavili a spísali správu o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Podľa predmetnej správy a následného úradného záznamu, dvaja policajti spozorovali, ako žalobca obsluhoval mobilný telefón, nereagoval na pokyn k zastaveniu vozidla a toto pristavil až na opakované znamenie. Žalobca sa po poučení odmietol vyjadriť k popísanému konaniu a podpísať správu. V odpore proti vydanému rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 16. januára 2006 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu po prvýkrát na svoju obranu uviedol, že počas jazdy neobsluhoval mobilný telefón. Na ústnom pojednávaní o priestupku zo dňa 13. februára 2006 žalobca navrhol doplniť spis o výpis hovorov od mobilného operátora k termínu spáchania priestupku. Túto žiadosť následne opakoval aj v ďalšom správnom a súdnom konaní.

Odvolací súd po preskúmaní vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žiadané doplnenie dokazovania v štádiu podania tohto návrhu by nespĺnilo svoj účel. Žalobca mal možnosť v čase spáchania priestupku preukázať policajtom telefón, ktorý mal obsluhovať s uvedením jeho čísla a vtedy žiadať o vykonanie dôkazu, že ho neobsluhoval. Žalobca sa však k spísanej správe odmietol vyjadriť a dôkaz žiadal zabezpečiť až v čase, kedy by sa už nepodarilo identifikovať prístroj, ktorý mal žalobca v predmetnom čase pri sebe. Vykonanie dopytu u operátora mobilnej siete by preto nemalo žiadnu dôkaznú silu. Navyše je známe, že mobilné telefóny majú okrem možnosti telefonovať aj iné funkcie, ktoré možno priradiť pod pojem obsluha (SMS, MMS, foto, kamera, kalkulačka, hry a pod.), ktorých vykonávanie nie je možné zistiť navrhovaným dopytom.

Odvolací súd v preskúmanom konaní nezistil žiadne pochybenie a porušenie zákona č. 372/1990 Zb o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo zákona č. 71/1967 Zb o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací konštatuje, že krajský súd sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a žalobca v odvolacom konaní nenavrhol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť posúdenie veci.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne a napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu. Žalovaný nemal nárok na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. januára 2008

JUDr. Jana H e n ě k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová